

RESSÒ DE LA PARAULA

La novetat de l'any (III)

Per no caure en fórmules rutinàries i buides, volem ser conscients del que desitgem quan saludem l'amic amb la bella i senzilla fórmula «feliç any nou.» Hem dit alguna cosa sobre el que significa «feliç», aplicat a l'any. Diguem alguna cosa sobre l'adjectiu «nou».

La novetat de l'any ve marcada, lògicament, pel calendari, és a dir, pel temps. El temps és aquest misteri que intentem mesurar amb el rellotge. I aquest intent ens proporciona la il·lusió que així el dominem, quan en realitat és ell qui ens domina amb el seu poder implacable.

Qui es podrà escapar de l'esclavitud del temps? El temps comporta inexorablement desgast i degradació. Tots volen ser joves, almenys semblar-ho. Són moltíssims els intents de lluitar per conservar la ufanor. Sempre ha passat així, però conforme creix el poder científic i tècnic i la importància de la bona imatge personal per a tenir èxit, l'esforç per a aparentar joventut és molt més gran. Avui gairebé es pot considerar com una obsessió. El presupost personal en medicines i cosmètica augmenta segons la capacitat econòmica i l'estatus social...

Conservem aquesta bella felicitació, sense pensar potser que el nostre amic d'aquí a un any serà més vell i que el temps li haurà arrabassat facultats i possibilitats de viure. Per això, desitjar un feliç any nou haurà d'incloure aquests desitjos:

—Intenta afrontar el gran repte d'integrar l'envelliment. Evita caure en reaccions depressives i

no consideris la nostra salutació com una broma irònica.

—Evita altres sortides, com la simulació i l'obsessió de cuidar tant l'aparença fins a obsessionar-te. Vull ser el bon amic que et vol tal com ets i desitjo de tu que no et creguis feliç l'any vinent, perquè has aconseguit dissimular el teu envelliment mitjançant una «joventut aparent i artificial». Això acaba sent ridícul.

—Pregunta't amb mi aquesta qüestió: com passar de la novetat del calendari a la novetat real, de la novetat de la fórmula convencional de les nostres salutacions a la novetat de la vida?

—No deixo de desitjar per a tu el que tots diuen: que tinguis sort en el treball, en la convivència, la relació personal i afectiva, en la salut, en l'economia, etc. M'alegraré amb tu si et va bé en aquest terreny.

—Però el meu desig és més sincer i profund. Desitjo que siguis feliç «sent bona persona», que compleixis el que dicten els valors humanistes que, més o menys, accepta tothom i que descriuen una vida «correcta», justa i solidària, segons s'expressa en lleis, creacions literàries, culturals, discursos...

—I fins i tot desitjo per a tu quelcom més valuós. Compartim el que significa ser feliç des de la fe en Crist. I, encara que molts pensen que la nostra fe no aporta cap novetat a la felicitat que proporciona «ser bona persona», voldria que en la teva cerca de l'alegria més completa i autèntica, tro-

bessis la novetat de Crist, aquesta novetat que revoluciona de dalt a baix el pensament, el cor, la vida sencera. Aquesta novetat que «fa noves totes les coses» (Ap 21,5).

Que l'any nou sigui la vida de l'«home nou», aquesta vida que no deixa d'avançar en l'amor, que canta sense parar el càntic de lloança sempre nou, que és cada vegada més lliure i vinculada a Déu i als germans en el servei, que camina vers l'eternitat contagiant l'esperança...

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Si Ell hi és, tot està salvat!

Un pare de família, entorn dels cinquanta anys, que procura tenir cura de la seva vida espiritual, experimentava una certa preocupació perquè la feina professional i la família li ocupaven molt el temps, temps que els hi dedicava amb ganes, i veia que la pregària, sobretot, en sortia perjudicada. Ho va comentar amb el seu acompanyant espiritual que li recomanà que pregués el que li fos possible cada dia i que ho enfortís fent un dia de recés personal, si podia, de tant en tant. Buscà un dia i un lloc. Trobat el dia, de bon matí es posà en camí cap una ermita propera a la ciutat. Caminà gran part del matí, després d'anar a missa, a primera hora. Tenia decidit fer el recés sobre els capítols 5, 6 i 7 de Mateu. També després

de proveir-se d'un panet i un bon tros de fuet.

Mentre caminava, anava reflexionant: «A la meua vida estic massa ple de mi mateix. Sovint només importo jo, i si cal, passo per sobre de tot i de tothom. He de buidar-me, empobrir-me, fent que el que importi sigui l'altre per davant de tot. Buidar-me perquè Ell i els altres hi puguin entrar». «Senyor, vull ser pobre d'Esperit. Digue'm el que he de fer». Arribat a l'ermita, va fer una lectura pau-

sada del text evangèlic previst: «En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. Llavors, prenent la paraula, començà a ensenyar-los dient: «Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel. Feliços els qui ploren, perquè seran consolats. Feliços els humils, perquè posseiran la terra» (Mt 5, 1-5). «Encara que em vaig centrar molt en «Benaurets els pobres en l'Esperit». Lectura que en molts moments esde-

vingué pregària. Silenci, lectura, pregària. Des del turonet de l'ermita revisà els últims mesos, desfilaren les persones, els esdeveniments, la quotidianitat, les actituds... i altra vegada silenci, lectures, pregària.

Retornant a casa, el camí es va fer més llarg però la reflexió i la pregària continuà: «La immensitat de la Creació no manifesta que jo no sigui res. Formo part d'aquesta meravella que m'envolta. Hi formo part gràcies a Déu, a la seva generositat. D'Ell és tota la realitat en què visc. Si li deixo espai a la meua vida, estaré en Ell i Ell en mi. He de ser pobre en l'Esperit. L'única riquesa ha de ser la seva presència... Si Ell hi és, tot està salvat.»

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

La novedad del año (III)

Para no caer en fórmulas rutinarias y vacías, queremos ser conscientes de lo que deseamos cuando saludamos al amigo con la bella y sencilla fórmula «feliz año nuevo». Hemos dicho algo sobre lo que significa «feliz», aplicado al año. Digamos algo sobre el adjetivo «nuevo».

La novedad del año viene marcada, lógicamente, por el calendario, es decir, por el tiempo. El tiempo es ese misterio que intentamos medir con el reloj. Y ese intento nos proporciona la ilusión de que así lo dominamos, cuando en realidad es él quien nos domina con su poder implacable.

¿Quién podrá escapar de la esclavitud del tiempo? El tiempo comporta inexorablemente desgaste y degradación. Todos quieren ser jóvenes, al menos parecerlo. Son muchísimos los intentos de luchar para conservar la lozanía. Siempre ha ocurrido así, pero conforme crece el poder científico y técnico y la importancia de la buena imagen personal para tener éxito, el esfuerzo para aparentar juventud es mucho mayor. Hoy casi se puede considerar como una obsesión. El presupuesto personal en medicinas y cosmética va en aumento según la capacidad económica y el estatus social...

Conservamos esta bella felicitación, sin pensar quizá que nuestro amigo dentro de un año será más viejo y que el tiempo le habrá arrebatado facultades y posibilidades de vivir. Por eso, desear un feliz año nuevo tendrá que incluir estos deseos:

- Intenta afrontar el gran reto de integrar el envejecimiento. Evita caer en reacciones depresivas y no consideres nuestro saludo como una broma irónica.
- Evita otras salidas, como la simulación y el empeño de cuidar tanto la apariencia hasta obsesionarte. Quiero ser el buen amigo que te quiere tal como eres y desea de ti que no te creas feliz el próximo año porque has logrado disimular tu envejecimiento mediante una «juventud aparente y, artificial». Eso acaba siendo ridículo.
- Pregúntate conmigo esta cuestión: ¿cómo pasar de la novedad del calendario a la novedad real, de la novedad de la fórmula convencional de nuestros saludos a la novedad de la vida?
- No dejes de desear para ti lo que todos dicen: que tengas suerte en el trabajo, en la convivencia, en la relación personal y afectiva, en la salud, en lo económico, etc. Me alegraré contigo si te va bien en este terreno.
- Pero mi deseo es más sincero y profundo. Deseo que seas feliz «siendo buena persona», que cumplas lo que dictan los valores humanistas que, más o menos, acepta todo el mundo y que describen una vida «correcta», justa y solidaria, según se expresa en leyes, creaciones literarias, culturales, discursos...
- Y aún deseo para ti algo más valioso. Compartimos lo que significa ser feliz desde la fe en Cristo. Y aunque muchos piensan que nuestra fe no aporta ninguna novedad a la felicidad que proporciona «ser buena persona», quisiera que en tu búsqueda de la alegría más completa y auténtica, encontraras la novedad de Cristo, esa novedad que revoluciona de arriba abajo el pensamiento, el corazón, la vida toda. Esa novedad que «hace nuevas todas las cosas» (Ap 21,5).

Que el año nuevo sea la vida del «hombre nuevo», esa vida que no deja de avanzar en el amor, que canta sin parar el cántico de alabanza siempre nuevo, que es cada vez más libre y vinculada a Dios y a los hermanos en el servicio, que camina hacia la eternidad contagiando la esperanza...

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

La Fundació Esteve Casals celebra el seu 10è aniversari

El diumenge 14 de gener passat, el bisbe Agustí va presidir l'Eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat), amb motiu de la celebració del 10è aniversari de la creació de la Fundació Educativa Esteve Casals del Col·legi Sant Vicenç.

Aplegats en un temple ple de gom a gom, i convocats per donar gràcies a Déu pel 10è aniversari de la Fundació Esteve Casals i el 60è del Col·legi Sant Vicenç, es van fer presents molts alumnes, pares, familiars, educadors, persones vinculades a l'entitat, encapçalades pel seu president, el Sr. Sergi Sales.

A l'homilia, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, en-

coratjà la feina dels educadors, pares i mestres, a través de tres models que apareixien en la Paraula de Déu: el profeta Elí, Joan Bap-

tista i Andreu. Tots tres, lluny de mostrar-se a si mateixos com a referent, adrecen a la veritat, Déu i Jesús. Així ha de ser la nostra tasca.

Mor Mn. Jordi Bertran, rector emèrit d'Olèrdola

Mn. Jordi Bertran va morir el dilluns 15 de gener passat, a l'edat de 89 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies les va presidir, el 17 de gener passat, el bisbe Agustí, a la capella de la Residència Sant Josep Oriol, de Barcelona.

Mn. Jordi Bertran el van ordenar sacerdot el 18 de setembre de 1960, a la parròquia de Sant Josep Oriol, de Barcelona.

El juliol de 1983 rep el nomenament d'adscrit a la parròquia de Santa Maria de Gràcia, de Barcelona. I el 2 de setembre de 1991 és nomenat rector

de les parròquies de Santa Magdalena, de Canyelles, i Sant Miquel, d'Olèrdola. El seu últim nomenament va ser el 16 de juliol de 1996 com a rector de la parròquia de Sant Pere, de Sant Pere Molanta (Olèrdola).

En les parròquies d'Olèrdola va prestar el seu servei fins al moment de la seva jubilació canònica el 18 de setembre de 2012.

Des d'aleshores residia a la Residència Sacerdotal de Sant Jo-

sep Oriol, de Barcelona.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Cadascun de nosaltres és un «perdonat»: Déu ha donat la vida per nosaltres, i mai podrem compensar la seva misericòrdia de cap manera. Però, perdonant-nos els uns als altres, podem testimoniar-ho, sembrant vida nova al nostre voltant» (17 de setembre).

@Pontifex_es: «L'oració és «l'aigua de l'ànima», és humil, no es veu, però dona vida. Qui resa, madura interiorment i sap aixecar la mirada cap amunt, recordant-se que va ser fet per al cel» (18 de setembre).

@Pontifex_es: «Com un riu és font de vida per a l'ambient que el circumda, així la nostra Església sinodal ha de ser font de vida per a la nostra casa comuna i per a tots aquells que l'habiten» (19 de setembre).

@Pontifex_es: «El crit de nens, dones i homes ferits per la guerra s'eleva a Déu com una oració anhelosa del cor del Pare. Tota guerra no és més que un camí de mort que enganya alguns fent-los creure que són els vencedors» (21 de setembre).

Álvaro Fabra, seminarista de la nostra diòcesi: «El sagrament és el centre de la vida cristiana»

El dissabte 13 de gener, vaig tenir l'oportunitat de participar en una visita a la Mare de Déu de Montserrat amb el Seminari. Aquesta experiència sempre resulta gratificant, ja que poder realitzar un pelegrinatge per veure la Mare de Déu, especialment quan es tracta d'una advocació tan propera als nostres cors, és un autèntic goig.

El matí va començar amb l'oració de Laudes a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona; després d'esmorzar, vam sortir en direcció a Montserrat amb la furgoneta del Seminari i alguns cotxes addicionals. Vam arribar amb prou temps per dedicar una estona de pregària personal davant de la Mare de Déu abans de la Missa conventual, una pràctica que sempre resulta enriquidora.

A les 11 del matí, vam tenir l'oportunitat d'assistir a la Missa conventual amb els monjos i altres pelegrins que s'havien unit a la visita. Aquesta celebració es caracteritza per la belle-

sa dels cants i la litúrgia, amb una devoció profunda pel sagrament que és el centre de la vida cristiana. Celebrar l'Eucaristia als peus de la Verge de Montserrat fa que aquest misteri sigui encara més significatiu, sabent que ella ens cuida i celebra amb nosaltres.

Després de la Missa, vam compartir una estona de recés amb el prior de l'abadia, el P. Bernat Juliol. Va oferir una reflexió inspiradora sobre la mirada del cristià, destacant com a autèntics seguidors de Crist busquem sempre la llum que ens condueix cap a Déu, fins i tot en els moments d'obscuritat. Va subratllar que molts moments clau de la història de la salvació es produeixen en el pas de la foscor a la llum, com la Creació, l'Encarnació i la Resurrecció. El temps de pregària que va seguir va ser molt profitós.

Després vam compartir el dinar amb els monjos, acompanyats d'una lectura que va incloure la història de Samuel i un text interessant sobre

Fraga. Seguidament, vam visitar la Mare de Déu i vam resar el rosari a la capella ubicada darrere de la Verge. La jornada va concloure amb uns textos que formen part d'una visita espiritual a la Mare de Déu, preparats pel director espiritual del Seminari.

Amb aquesta experiència renovadora de la visita a la Verge de Montserrat, vam retornar al Seminari i, immediatament després, vam sortir a les parròquies per iniciar les activitats del cap de setmana amb les nostres comunitats.

CORRENT SOCIAL CRISTIÀ

**Ets una persona catòlica compromesa amb la teva fe?
Et preocupa la desaparició dels valors cristians de l'esfera pública?
La teva visió de la persona s'alinea amb l'humanisme cristià i vols transformar la societat?**

Vine a la presentació del Corrent:
Dissabte dia 3 de febrer de 2024, a les 9:30 h
Aula Magna de la Universitat Abat Oliba CEU
Carrer de Bellesguard, 30, de Barcelona

El Corrent és un moviment que pretén la renovació social, cultural i política, mitjançant la promoció dels principis i els valors de l'humanisme cristià en tots els aspectes de la vida i en tots els sectors, per construir una civilització basada en la veritat, l'amor, la justícia i el bé comú.

Confirma la teva assistència:
www.elcorrent.org

AGENDA

Divendres 2 de febrer:

- El bisbe Agustí presidirà, a les 12 h, l'Eucaristia a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat amb motiu de la Festa de la Presentació del Senyor i la Jornada del moviment de Vida Creixent.
- El bisbe Agustí presidirà una 2a Eucaristia, a les 19 h, a la Catedral en la Festa de la Presentació del Senyor i la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 29. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [2S 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Feliu de Llobregat: □ Sant Pere Nolasc (s. XIII), prev. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); Lleida: □ Sant Tomàs d'Aquino, prev. i dr. de l'Església. Tortosa: □ Beat Manuel Domingo i Sol, (Tortosa, 1836-1909), prev., fund. dels Operaris Diocesans (OP).
- 30. ■ Dimarts** [2S 18,9-10.14b. 24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. Tortosa (ciutat): □ Santa Àngela de Mèrici, vg.; santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana.
- 31. □ Dimecres** [2S 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Sant Joan Bosco (1815-

1888), prev. de Torí, fund. de les congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. ■ Dijous [1R 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29 / Mc 6,7-13]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Divendres [MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes, altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...

3. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thèvenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM).

4. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7,1-4.6. 7 / SI 146 / 1C 9,16.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana.

Diumenge IV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Ensenya amb autoritat; mana els esperits malignes i l'obeeixen»

Comença ja l'actuació pública de Jesús i l'evangeli destaca sobretot dues coses: *Ensenya amb autoritat una doctrina nova* i en segon lloc, el seu poder sobre el mal: *Mana els esperits malignes i l'obeeixen*. Ha començat l'evangeli justament dient que *la gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat*. Ensenya de forma nova, amb autoritat i, alliberant l'home posseït d'un esperit maligne, demostra que ja han començat el Regne de Déu, l'alliberament del mal i del pecat i la salvació futures. Jesús posseeix una paraula i un domini superiors al de tots els altres homes: és el poder de Déu. Per això diu al final l'evangeli: *Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes i l'obeeixen*. Jesús no ensenya el que ha après dels altres com feien els rabins, ni repeteix doctrines conegudes, sinó que parla de forma nova de Déu i del seu Regne. Per això la gent l'escolta. Parla des de la seva intimitat amb Déu. És el gran profeta de qui parlava Moisès: *El Senyor, el teu Déu farà que s'aixequi d'enmig teu, entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo*. Més endavant diu: *Jo faré que s'aixequi un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré*. Jesús és molt més que Moisès; ell predica sempre les paraules del Pare, com recorda l'evangeli de Joan (dic allò que el Pare m'ha ensenyat). Pau continua parlant del mateix tema que el diumenge passat, sobre el matrimoni i el celibat. Creu que *el no casat es pot dedicar més plenament a les coses del Senyor*. Però afirma: *No vull lligar-vos. Penso només que és cosa més digna i que facilita de viure dedicat al Senyor*. Es tracta, doncs, d'entregar-se totalment al Crist i tot el que facilita aquesta entrega és bo. Nosaltres hem d'escoltar també Jesús: continua ensenyant-nos avui dia, amb una paraula única, la paraula de Déu i actuant amb força divina contra el mal.

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisès digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: «Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà».

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Masà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: «No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir». El Señor me respondió: «Está bien lo que han dicho. Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le he mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá».

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos:

Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21b-28)

En la ciudad de Cafarnaúm, el sábado entró Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios». Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!». El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen». Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.